

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8-9 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάς 12. Κανένας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποθλίβουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχτὰς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴν κάθε φορὰ.

Ἡ φρεσινὴ

πρωτομαγιά ἀκουσα νὰ λὲν πῶς ἦταν πολὺ ζωνρὰ, ἐγὼ ὅμως δὲν τὴν εἶδα, γιὰτὶ ἦταν πῆγαγε ὅλος ὁ κόσμος στὰ Πατήσια ἐγὼ ἐπίστρεφα σὰ βλάχας· γιὰ τὴν βλακεία μου λοιπὸν αὐτὴ σὰς γυρεύω παρντὸν, διότι ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ εἶδα τὰ καθέκαστα πῶς πιάνουν τὸ Μάϊ δὲν μπορῶ καὶ νὰ σὰς τὸν περιδιαγράψω.

Ἐέχασα νὰ σὰς πῶ, ὅτι στὸν Οὐράνιο κῆπο πῆγα σὰ στραβὸς καὶ ἔπεσα μέσα στῆς τσουκνίθραις, καὶ ὅτι στὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσω νὰ δῶ ἕνα θεοκόριτσο, ποῦ ἦταν φορτωμένο στεφάνια, σκουνητήρησά τὰ μούτρα μου στὴ μούρη ἐνοὺς γαδάρου. Ἄμ ἀπὸ γάδαρο τὴ διακριτὴ περιμένετε. Αὐτὰ σὰς τὰ γράφω, διότι δὲν τὰ γράφει τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο.

Ἐλαθα παραγγελιά

ἀπὸ τὸν Δήμαρχο Ἀθηναίων κύρ Σουτῆο νὰ τοῦ γράφω πᾶσα καὶ κάθε μία χωριστὰ ἀνάγκη τῆς πολιτείας γιὰ νὰ διατάξῃ νὰ τὴ φρεσκύνουν, διότι ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ζέρῃ ὅλα.

Γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ τοῦ μου ἔκανε ὁ δήμαρχος, καὶ ἡ ὁποία εἶναι πρωτοφανής, μὲ κάνει τόσο πολὺ νὰ γίνω ὑπερήφανος, ὥστε δὲν καταδέχομαι νὰ τοῦ πῶ, σὰν τοὺς χρυσογαδάρους, οὔτε ἕνα ζερεῦ εὐχαριστῶ, μ' ὅλα τούτα τὸν εὐχαριστῶ.

Ἐμαθα

ὅτι ὁ διεθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας τραχώθηκε μὲ τὸν Ράλη μαλλιά μὲ μαλλιά καὶ παρᾶτήθηκε, καὶ ὅτι διορίζεται ὁ Δούκας. Ἄν τὸν πῆρα στὸ λαϊκὸ μου τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ζητῶ συχᾶρσι, δὲν τόκανα περὶ κακίας, ὡς πρὸς τὸν Δούκα ἔμαθα πῶς ὅτι εἶναι λίγο ζαμπάρης, καὶ ὁ ζαμπάρης ἄνθρωπος κάθε ἄλλο μπορεῖ νὰ ἄχῃ στὸ νοῦ του παρὰ νὰ κἀνῃ τὴ δουλειὰ του σωστῆ, δηλαδὴ θὰ πέσουμε ἀπ' τὸν Ἄννα στὸν Καϊάφα. Ἄλλοι μας τὰ κακόσυρτα.

Στῆς ἐξέτασες

ποῦκανε ὁ διάδοχος ἐφάνηκε ἐπιμελέστατος καὶ ὄχι μόνο στὸν Ὀμηρο ἐφάνηκε σπέρτο, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅλο τὸ ἀλφάβητο τῶξερε ἀπόξω, ὡς κατῶς καὶ τὸ α μπε σὲ ντε. Οὐκ ἔχω ἔψημον ὅπως ἐξαποστείλω αὐτῷ, τοῦθ' ἐνεκα ἄς μείνῃ καὶ χωρὶς ἐψημο.

Ὅλα τὰ στραβὰ

καρβέλια ἢ νύφη μας τὰ κάνει, καὶ ὅλας τῆς κουταμάρας ὁ Τρικούπη.

Ἀφοῦ κύρ στρατάρχῃ τῆς Ἑλλάς καὶ τῶν Μεγάρων ἔδωκαν τὴν τὸσας μεραῖς οἱ ὑπαξιωματικοὶ ἐξέτασαι γιὰτὶ δὲν τοὺς κοινοποιεῖς τοὺς προβιβασμούς τους, μόνο τοὺς κρατᾶς τοὺς ἄνθρώπους ἐγκρεμεῖς, καὶ τοὺς κάνεις νὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά τους σὰν τοῦ λαγοῦ περιμένοντάς τὴν τύχη τους;

Υ. Γ. Ἄμα ποῦμαθε ὁ Τρικούπη πῶς ἤθελα νὰ τοῦ γράψω αὐτὰ, ἀμέσως σήμερα κοινοποιεῖς τοὺς προβιβασμούς.

Περὶ φαύλου

ἀνθρώπου καὶ μὲ τὸ νὰ μὴ συμμάζεῖται. Ἐκ τοῦ κατὰ Φαύλου ἐπιστολῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἀξιότιμε κύριε Μελλᾶ.

Ἐπεθύμουν καὶ ἔχω ἀνάγκη νὰ σὰς ἴδω, παρακαλῶ παραγγεῖλατέ μοι ποῖν ὥραν δύνάμαι νὰ σὰς ἴδω.

Γ. Κουρόπουλος

Συντάκτης τοῦ Νέου Παληανθρώπου

Ἀξιότιμε Συμποῦτα Μελλᾶ.

Σὰς ἀποστέλλω ἀπόδειξιν τῆς ἐφημερίδος μου καὶ σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ μοῦ ἀποστείλετε τὴν συνδρομὴν, διότι αὔριον θὰ ἐκδώσω φύλλον καὶ θὰ γράψῃ ὑπὲρ ὑμῶν θὰ ἐκδοθῶν 8 χιλ. φύλλα ἄτινα θὰ διανεύω δωρεάν πρὸς χάρις σας. (Κατὰλαβένετε);

Γ. Κουρόπουλος.

Ἀξιότιμε κ. Μελλιά.

Πρὸ ἡμερῶν σὺς ἔστειλα μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐφημερίδος μου Νέος Παληάνθρωπος μεθ' ἐνὸς γράμματός μου καὶ μοῦ ἔστειλάτε τὴν ἀπόδειξιν, κρατήσαντες τὴν ἐπιστολὴν μου. (Καταλάβετε) ;

Γ. Κουρόπουλος.

Ἀξιότιμε κ. Μελλιά.

Ἐπειδὴ οἱ περὶ Ὑμῶν διαδίδουσι καὶ γράφουσιν ὅτι ἐγὼ σὲ ἐξήτησα χρήματα, θερμῶς σὺς παρακαλῶ νὰ μοὶ πέμψετε τὴν ἐπιστολὴν μου καὶ νὰ μοὶ γράψετε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τὴν ἀπόδειξιν σὺς ἔστειλα ἀγνοοῦσε τὴν συνδρομὴν. (Καταλαβαίνετε τὴν ἀπόδειξιν) ;

Γ. Κουρόπουλος.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Ἀλαγιάννη

Φίλιτάτε μοι

Σοῦ στέλλω ὅ,τι χθὲς σοὶ ὑπεσχέθην νὰ εἶδης. Χρήματα δὲν θέλω, μόνον νὰ μοὶ στείλῃς μετὰ τὸν ἐπιπέφυκτον γὰρ χαρτὶ, διότι θὰ ἐκδώσω 8 χιλ. φύλλα. Περιμένω ἀπάντησιν ἀμέσως.

Γ. Κουρόπουλος.

Σχόλια λέγα.

Ἰδοῦ, κύριοι τί θὰ πῆ ἀγρίαι δημοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι κάνουν τὴ συντεχνία μας ὅλη ἀτιμη. Δὲν ἀξίζει νὰ γίνῃ λόγος γιὰ ἓνα ἀχρεῖο ὄνταριο, σὰν τὸ Κουρόπουλο, ὁ ὅποιος μὲ δάκρυα στὰ μάτια ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἀρχιπρωλητὰς τῶν ἐφημερίδων πέντε δραχμαὶς νὰ πάρῃ χαρτὶ, καθὼς φορολόγησε τὸν Β. Σάββα ἐκ Σύρου, τὸν ὅποιον ἐνῶ προσκαλοῦσε νὰ τοῦ κἀνῆ τὸ γιῶμα στὸ σπίνου του, τοῦ γύριψε λεπτὰ νὰ πάρῃ χαρτὶ, καὶ τοῦ ἐσπούγκισε ἓνα δεκάριον.

Κύριε Βερέρη.

Οὐδέποτε μὲς ἐξήτησατε χρήματα πρὸς ἐκδοσιν τῆς ἐφημερίδος σας, σὺς κρατοῦμε δὲ καὶ διαχειρίζομεθα τὰς εἰσπραξίαις τῆς ἐφημερίδος σου ἄνευ ἐξελέγξως.

Οἱ πράκτορες τῶν ἐφημερίδων

Πατούλιας, Δημητρακούλιας, Τσαγκάρης, Δράκος, Παρασκευᾶς, Παρουϊᾶς.

15 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥ.

ΙΕ'.

"Όταν ὁ κλήτορας ἔμπασε στὸ νοσοκομεῖον τὸν Περπιρίγκο τὸν πρῶτον ὁ γιατρὸς Σαχανόπουλος καὶ διατάξε καὶ τὸν τοποθέτησαν οἱ νοσοκόμοι σ' ἓνα κρεβάτι, πῆγε δὲ ἀμέσως νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ καὶ τὸν ρωτᾷ :

- Ποιὸς σοῦσπασε τὰ μοῦτρα ;
- Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Περπιρίγκος :
- Ἐγώ γε.
- Δηλαδή μονάχος σου σπαπομουτράστηκες ;
- Ἐγώ γε ἔφα.
- Ἐχεις σπίνου ;
- Οὐκ.
- Καὶ πῶς εἶναι λερωμένα τὰ μοῦτρα σου ἀπὸ ἀκαθαρσίαις ;
- Λόγου παρεξηγήσεως σενέκα.
- Για νὰ σοῦ πῶ, ἀνθρωπέ μου, τρελλὸς εἶσαι ἢ μεθυσμένος ;
- Οὐκ.

Αὐτὰ τὰ γράφω γιὰ νὰ σὺς ἀποδείξω, ὅτι οἱ φαῦλοι πρέπει νὰ στιγματίζονται, ἀφοῦ ὁ Δημόσιος Κατήφορος δὲν κἀνει τὸ χέος του.

Ὁ Καπετὰν

Μιχάλης ἔχκσε ἓνα πορτογάλι μετ' σημειώσεως, ὅποιοι τῶρρε ἄς μοῦ τὸ φέρῃ καὶ θὰ ἀνταμειφθῆ πλοῦσια, γιὰτὶ σὲ κείνον ποῦ τὸ βρῆκε τοῦ εἶναι ἄχρηστο.

Ἡ συνοικία

τῶν Πινκωτῶν μετ' παρακλήσεως νὰ παρακλέσω κείνον τὸν ἀγαθοεργὸ ἄνθρωπο νὰ τοὺς φτειάσῃ στασιδία στὴν ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Ταξιάρχου ποῦ εἶναι στὸ Πολύγωνο, καὶ ὁ ἀγαθοεργὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ τὸ κἀνῃ καὶ αὐτὸ στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ σταθμάρχης κλητήρας τῶν Πινκωτῶν μοῦ εἶπε :

— Πὲς αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ὁ Θεὸς νὰ τὸν πολυχρονᾷ καὶ νὰ κόψῃ τῆς μέραις μας καὶ νὰ τοῦ τῆς δώσῃ χροῖνια.

Ἐγὼ ὅμως ἐπειδὴ τοὺς λυποῦμε, μόνον αὐτὴ τὴ χάρι δὲν θὰ τοὺς κἀνω. Ἄμ εἶναι κρῖμα οἱ καὶ μὲνοι νὰ πεθῶνουν.

Κύριος κλητήρας

Πλάκα, ἐγὼ δὲν σὲ γνωρίζω σὺ μπορεῖ νὰ μετ' γνωρίζῃς, λὲν ὅμως πῶς κἀνεις τὸν νταῆ, καὶ ὅτι ἔχεις ἓνα βούρδουλα μετ' σύρμα. Εἶδα δυὸ ἄνθρώπους ποῦ τοὺς ἔχεις κἀνει τὰ κρέκτα τους κατὰμαυρα ἀπὸ τῆς βουρδουλειᾶς, ἐκτύπησες δὲ στὴν Ἀνάστασι ἓνα πολίτη ποῦ εἶχε ἓνα πιστόλι ἀπάνω του καὶ τὸ πιστόλι αὐτὸ πῆρε φωτιὰ μετὰ στὴ φυλακὴ, ποῦ τὸν ταλιάρησε, καὶ κόντεψες νὰ τὸν στείλῃς στὴ Καπερναοῦμ.

Μάθε, κύριε Πλάκα, ὅτι τὸ ἀληθινὸ παλληκάρι ποτὲ δὲν κἀνει κατὰχρησι τῆς παλληκαριᾶς του, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχη δημοσία ὑπηρεσία, εἶναι δηλαδή τῆς ἐξουσίας ἄνθρωπος.

Μάθε ὅτι στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει μιὰ μεγάλη ἐταιρία ἀπὸ τοὺς ἐνιμότερους πολίτας ἡ ὅποια ὀνομάζεται *φιλιζώσος ἐταιρία* καὶ ἡ ὅποια ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρᾷ κἀθε ἄνθρωπο ποῦ ἤθελε κτυπήσῃ βάρβαρα ἓνα ζῶ, ἄς ἦναι καὶ δικό του ἂν λοιπὸν, κύριε Πλάκα, οἱ Ἄγγλοι προστατεύουν τὰ ζῶα, (γιατὶ καὶ αὐτὰ ἔχουν ψυχὴ, ὅχι σὰν τὴ δικὴ μας, ἀλλ' ὅπως

- Πονεῖς πούθενά, σὲχουν βαρεμένο ;
- Οὐκ.
- Τότε γιατί σὲ φέραν ἐδῶ ;
- Οὐκ οἶδα.
- Σήκω νὰ φύγῃς.
- Οὐκ.
- Καὶ τί νομίζεις τὸ νοσοκομεῖον ὅτι εἶναι σπίνου σου, ἢ κἀνένα πτωχοκομεῖον ;
- Ν' ἀποδιώξετε ἐκ τῶν ὁδῶν καὶ παντὸς δρόμου ἀπκατάπαντας τοὺς πολίτας, ἵνα ὅπως ἀσφαλῶς πᾶω στὴν κἀμαρὰ μου.
- Τώρα σοῦ δείχνω γῶ ποῦ εἶναι ἡ κἀμαρὰ σου. Νοσοκόμοι. Πάρτον τοῦτον δῶ, εἶναι τρελὸς καὶ πῆγινέ τον κἀτω καὶ κἀνετέ του ἓνα ντουζ.
- Μόλις ἄκουσε αὐτὰ ὁ νοσοκόμος καὶ ἀμέσως φώναξε ἓνα δυὸ ἄλλους καὶ ρίχνονταί, τὸν τσακνόνουν τὸν καλὸ μας Περπιρίγκο καὶ τὸν δένουν, ἐνῶ αὐτὸς χαλοῦσε τὸν κόσμο ἀπὸ τῆς φωναῖς.
- Τὸν πᾶν στὸ κατώγει.
- Τὸν βλέπει ὁ μάγειρας, ἄλλο παστρικὸ τσανάκι πάλι αὐτὸς, πετάγεται μετ' τὴν κουτάλα στὸ χέρι νὰ δῆ τί συμβαίνει καὶ βλέπει τὸν Περπιρίγκο δεμένο. Ρωτᾷ :
- Ἀπὸ ποῦ μὲς τῶρρεαν πάλι αὐτὸ τὸ κελεπούρι ; Καὶ τοῦ ἀπαντοῦν οἱ νοσοκόμοι :
- Εἶναι φρέσκο καὶ θεοπάλασθὸ καὶ μὰς εἶπε ὁ γιατρὸς νὰ τοῦ κἀνωμε ντουζ.

ἄδηποτε ἔχουν ψυχὴ, γιὰτὶ χωρὶς ψυχὴ κἀνένα πρᾶγμα δὲν ζῇ, δὲν βλέπει τὸν ἥλιο τὸ φυτό, τὸ ἡλιοτρόπιον δηλαδή, ποῦ γυρίζει ἀπὸ ὅπου εἶναι ὁ ἥλιος, δὲν ξέρεται ἓνα ἄλλο λουλουδί, δὲν τὸ ξέρω πῶς τὸ λὲν, σάματις εἶμαι καὶ βοτανολόγος νὰ τὰ ξέρω, τὸ ὅποιο ἄμα τὸ ἀγκιζῆς κἀίνει ἀμέσως τὰ φύλλα του, καὶ ἔχουν λοιπὸν ὡς καὶ αὐτὰ τὰ φυτὰ ψυχὴ), τί λέγουμε, ἂ ναι, ὅτι ἀφοῦ οἱ ἀγκιζοὶ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ δένουν τὰ ζῶα, πῶς σὺ δένεις ἀνθρώπους ; Θέλεις σὺ, νὰ ἤμουν κλητήρας ἐγὼ, καὶ νὰ σὲ ἐπιᾶνα χωρὶς λόγο καὶ νὰ σὲ ἐσπαζᾷ στὸ ξύλο ; Ὅχι βέβαια.

Ἄν ἦσαι παλληκάρι, ὅπως φωνάζεσαι, πᾶρε ἓνα κλάμι καὶ πῆγαινε νὰ κἀνῃς πόλεμο μετ' τῆς παπαρούνας. Τὰ δὲ κἀλὰ παλληκάρια φυλάχουν τὴ παλληκαριά τους γιὰ ὄρα ἀνάγκης, νὰ ἔχῃς εὐγένεια ἀπάνω σου καὶ ὄχι παληάνθρωπιᾶ. Ἄντιο, ἀντιὸ Λεονόρα καὶ φίλτατες Πλάκα, ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σὲ σκεπᾶσῃ ἢ πλάκα τοῦ τᾶρου μιὰ ὄρα κἀχίτερη. Ἄντιο.

Κύριος Μεγαλῆ

Πετμετζᾶ, τί λεπτὰ ἔρχεσαι ἀπὸ κἀτι ὑποδίκους τῶν φυλακῶν φρουραρχεῖου καὶ τοὺς γυρεύεις καὶ ἄλλα ;

Δὲν ἔχεις, διάβολε, μικρὴ φιλανθρωπία ἀπάνω σου ὑπόδικοι ἄνθρωποι τί λεπτὰ ἔχουν γιὰ νὰ δόσουν καὶ σὲ ; Ἄντιο.

Κύριοι

ἄνδρες συμπολίταις Ἀθηναῖοι, ἡ συντεχνία τῶν ἀρτοποιῶν μετ' εἰδοποίησε νὰ σὺς εἰδοποιήσῃ ὅτι τῆς Κυριακῆς νοῦκου δουλεύουν, καὶ ἐπομένως νὰ φροντίζετε, ν' ἀγοράξετε ψωμιὰ ἀπὸ τὸ Σάββατο.

Εἶπαν καὶ ἐλάλησαν καὶ ἀμαρτία οὐκ ἔχουσι, καὶ ἡ ἀμαρτία στὸ λαϊμὸ σας ὅσοι μείνετε χωρὶς ψωμί.

Βρὲ γάδαρε

προγυμναστή τοῦ γυμνασίου τοῦ Περαιᾶ κύριε Παραλίγχα, (ἄς ἦναι ἀπὸ γάδαρος ποῦ εἶσαι καὶ φαίνεσαι, σ' ἔκανα καὶ κύριο), λοιπὸν κύριε Κυρμεντίε γιὰτὶ δαίρνεις τοὺς μαθητὰς ; Κτῆνος, ζῶον τετραπόδον καὶ ἀνδράποδον τῆς Ἀφρικῆς. Ἄει στὸ δίχολο λοιπὸν καὶ σὺ μαζὺ μετ' τοὺς ἄλλους.

Ὅθ μοῦ πῆς, ὁ μὴ δᾶρει ἀνθρώπος οὐ πεπαιδευταί, — δὲν

— Ἔτσι ; Ἄμ σταθῆτε νὰ τοῦ κἀνω ἐγὼ ἓνα ντουζ ἀπὸ τὴν κατσαρόλα ποῦ βράζει ἡ σοῦπα ἢ σπαρκοστιανῆ.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ κἀνὸ βουτᾶ τὴν κουτάλα μετὰ στὸ κἀζάνι, καὶ ρίχνει λίγο ζεματιστὸ νερὸ στὸ κεφάλι τοῦ Περπιρίγκου, τὸν ὅποιο ἄρτην χᾶνω οἱ νοσοκόμοι καὶ σπάρχε σὰν ψᾶρι ποῦ βγάζουν ἀπὸ τὸ γιᾶλο.

Αὐτὸ τὸ χωρατὸ βέβαια κἀθε ἄλλο ἦτανε πκρᾶ χωρατὸ, νὰ ζεματίσουν τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ κἀνουν γούστο.

Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἄμα δοῦμε κἀνένα ὁμοίό μας νὰ χροστᾶ λίγο τῆς Μιχαλοῦς τὴν ἀποζουρλένομε, τὸν πέρνομε ὄχι ὡς ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὡς κτῆνος.

Ὁ Περπιρίγκος τραβοῦσε τὰ μαλλιά του, τὰ ὅποια ἔνεκα τοῦ ζεματισματος ἔμειναν στὰ χεῖρά του, ὡς ποῦ κατάντησε σὲ ἓνα λεπτὸ νὰ γίνῃ γουδί.

Ὡς τὸ τέλος, ἕνας τὸν πλησίασε ἀπὸ τοὺς νοσοκόμους καὶ τοῦ λέει γελῶντας.

- Εἶσαι τρελὸς, ἢ δὲν εἶσαι νὰ σὲ λύσωμε ;
- Ὅχι, ὄχι, ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶμαι, σὺς τὸ ὑπερδιδασκάλει, καὶ ἐνοπογράφως, ὅτι ὡς περ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχω καὶ ἐγὼ τὰ μυκᾶ στὸ νοῦ μου μετὰ μέχρι τῶν ἐνδοτέρων τοῦ ἐγκεφάλου μου.
- Θὰ κἀνῃς φρόνιμα ἄμα σὲ λύσωμε ;
- Κἀθουμε καὶ εὐταξία.
- Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;
- Σμυρνιόθεν.
- Σμυρνιόθεν ; Καὶ ἀπὸ ποῦ πέρτει αὐτὸ τὸ χωριὸ ; Εἶναι δῶ στὴν Ἑλλάδα ;

μαθῆναι δηλαδὴς γράμματις — ἄμ πέρασε, καὶ μὲν, ἢ κτῆνῶς δὲς ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ εἶσαι κτῆνος σὺ. Πὲς μου τώρα εὐχαριστῶ, γιὰτὶ ἀπὸ κτῆνος ποῦ εἶσαι σὲ προβίβασα εἰς τετραπόδον ζῶον.

Ἄββε σὲ παρακαλῶ μιὰ μουντζα βερσεσὲ καὶ μοῦ τὴ χρωστᾶς, ὅσο ἀπὸ μουντζες σὲ πιστόνω καὶ σοῦ δίνω ὅσας θέλεις.

Τῆ ἀγαθοεργῶ

δεσποσύνη τῆ ἐξεκποστειλάση μοι κουρετάκια ἐπὶ τῶ γάμφου τῆς, τῆ ἀδεία τοῦ συζύγου τῆς, τῆ εὐχομαι βίον ὄλιον. Γέμισα ὄλο τὸ συγχαρητήριόν μου μετ' δοτικαῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴν δοτικῆς πῶσεως εἶναι τοῦ συζύγου τῆς. Χροῖνια πολλὰ.

Μπὸ μπὸ

μνοῦλα μου ἓνας φεῖδαρος, κρῖψε με γιὰτὶ θὰ με κἀνῃ ἄμα, νὰ ἦναι καὶ στὴν Ἀνθεμνιῆ τράπεζα στὴ παραγκοῦλα, ἔχει μιὰ οὐρὰ ἀπὸ δῶ ὡς τὴν Ἀμερικῆ, ὄχι, πολὺ μεγάλη τοῦ τὴν ἔκανα, ὡς τῆς Κολοκυθοῦς τὸ μαγαζὶ τοῦ καφετζῆ Ἀποστολάκη, ἀλλὰ καὶ πάλι μεγάλη του εἶναι, ἄς ἦναι ἀπὸ τοῦ τὴ κόντεψωμε, εἶναι. . . . τέλος πάντων εἶναι μιὰ οὐρὰ, γιὰτὶ λίγοψε λίγοψε, κόντεψωμε νὰ τ' ἀφήσωμε τὸ φεῖδι μετ' χωρὶς οὐρὰ. Ἀπ' αὐτὸ τὸ φεῖδι ζήλεψα ἓνα μόνον πρᾶγμα, ποῦ τηλύγεται ἀπάνω σ' ἓνα κορίτσι, καὶ ὅταν τὸ εἶδα, εἶπα μετὰ μου, δὲν μ' ἔκανες καὶ μένα, Θεὸ μου, γιὰ μιὰ ὄρα φεῖδι νὰ τηλύγωμε ἀπάνω στὰ κορίτσα ; Ναι, ποιὸς σ' ἀκούει.

Ὅποιοι πᾶσι καὶ βλέπει αὐτὸ τὸ φεῖδι δίνει ἓνα φράγκο καὶ ἐκτὸς τοῦ τὸ βλέπει, βλέπει καὶ ἄλλα περιεργὰ πρᾶγματα καὶ πέρνει καὶ ἓνα λαχεῖο, μικρὸ ἢ μεγάλο τῆς δωρεᾶς. Σὺν θέλεις, ἀλλὰ χωρὶς παράπονο, πηγαίνετε νὰ τὸ δῆτε, καὶ κἀτι θὰ συμπολογήσετε, ὄχι ἀπὸ τὸ κορίτσι ἀλλὰ ἀπὸ τὸ λαχεῖο.

Σ' ἐκεῖνη τὴν

καλὴ κυρία ποῦ μετ' βλεπε στὴ πλατέα τοῦ Κολωνακίου ἀπὸ τὸ μπαλκόνι καὶ γελοῦσε καὶ ἔλεγε, βγῆτε νὰ δῆτε τὸν «Παληάνθρωπο», τὴν εὐχαριστῶ, καὶ θὰ τὸ μαρτυρήσω τοῦ ἀντρα τῆς, ὅτι θέλει νὰ μοῦ κἀνῃ ἐργολαβία καὶ ἐγὼ δὲν εὐκαίρω.

— Πλησίον, ὡς περ πᾶν, ἔσωθεν τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης ποῦ ἔχει ἓνα κἀστρο ἀπ' ὄξω, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχονται τὰ καράβια καὶ τὰ βικτόρια. Ἐχει μάλιστα καὶ σηματοῦρα ἐπὶ ἐνὸς καϊκίου χρωμάτου ἐρυθροῦ, τοῦτ' ἔστιν κοκκινοδοαμένον, ὡς φέρ' εἰπεῖν διὰ λόγου.

— Βρὲ σὺ εἶσαι μετ' τὸ σωστὰ σου, θεοτρελλε, μαγκοῦρη, ποῦ λέει καὶ ὁ διευθυντῆς, ντουζ γρήγορα, κἀνετέ του ντουζ, τοῦ κερατᾶ.

— Ὅχι, ὄχι, κἀνω φρόνιμα, δὲν ξαναμιλῶ πλιὸ, λύστε με γιὰ τὸ Θεὸ τῆς Παναγίας σας καὶ νὰ σὺς συχωρῶ στὸ πεθαμὸ σας.

— Τὸν κακόμοιο, ἄς τὸν λύσωμε βρὲ παιδιά.

Καὶ πραγματικῶς τὸν ἔλυσαν. Ὁ Περπιρίγκος ἀμέσως ἄμα ποῦ λῦθηκε ἔκανε μιὰ μετάνοια καὶ τοὺς φίλησε τὸ χέρι μετὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Οἱ νοσοκόμοι συγκινήθηκαν καὶ τοῦ εἶπαν νὰ φύγῃ.

Ὁ Περπιρίγκος καθὼς ἦτανε ζεματισμένος καὶ μαδημένος καὶ χωρὶς καπέλο βγῆκε νὰ φύγῃ ἐκεῖ ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τὸν βλέπει ὁ σκοπὸς στὰ χάλια ποῦ ἦτανε καὶ τοῦ φωνάζει :

- Τίς εἶ ;
- Ἐγὼ ὁ Περπιρίγκος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Περπιρίγκος.
- Ἄλλη κουκουμάλα ὁ σκοπὸς, ἄμα ποῦ ἄκουσε αὐτὸ φωνάζει.
- Κύριε δεκνεῦ, ἐφοδος Περπιρίγκου, στὰ ὄπλακακα !
- Ἐδῶ εἶναι ποῦ θὰ δῆτε τί τράβηξε :

Από τὴ Πάτρα

ἔλαβα ἕνα γράμμα πού στολίζει τὸν Ροῦφο τὸν ὑπουργὸ πα-
τόκορφα. Ἐγὼ λέω νὰ μὴ τὸ δημοσιέψω, σεῖς ὅμως λέτε νὰ
τὸ δημοσιέψω, αἱ λοιπὸν θὰ τὸ δημοσιέψω, σημειώσατε ὅτι
εἶναι περὶ πολιτικῶν, καὶ ἅμα πού δῆτε καὶ δὲν τὸ δημο-
σιέψω, θὰ πῆ ὅτι ἡ μὲ φοβέριξε ἢ πείρα κανένα ρουσφετάκι,
καὶ τότε δὲν πρέπει νὰ μὲ πιστεύετε εἰς τίποτα πλέον.

Γιὰ κεῖνα

πού μου γράφουν γιὰ τὸν καφεντζῆ πού ἦταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ
τὸ καυμένο ξενοδοχεῖο Βυζάντιο τοῦ Περαιᾶ, ὅτι τάχα ἔχασε
τὰ ἐπιπλά του, ἐνῶ τὰ μετακόμισε καὶ θέλει νὰ φάῃ ἀπὸ
τοὺς πιστωτὰς του τρεῖς τέσσερα χιλιάδαις δραχμαῖς, δὲν
τὰ γράφω, γιὰτὶ εἶναι ἀτομικά.

Κιρὰ μου σοῦ ἐπιστρέφεται τὸ μπουκίτο σου ἀπὸ τὴν ἐκθεσὶ
τῶν Λουλουδιῶν, ἔρεκα πού εἶναι ἀπὸ . ο' Λουδα φτιασμένο.

Ἄπ' τὸ Μεσολόγγι

μού γράφουν, τί νομίζετε ;

Ἄτι ὁ παππᾶς τῆς ἀγίας τους Τριάδας ἀρνήθηκε νὰ θάψῃ
ἕνα παιδί πτωχοῦ διότι διότι διότι δὲν εἶχε
στό λήψανο μουσική!!!

Μπᾶ πὸς νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὸ πατέρα μας, μωρὲ πού
καταντήσαμε, ἡμεῖς δὲν ἔχομε λεπτὰ νὰ μᾶς θάψουν καὶ θέ-
λομε καὶ μουσική; Βρὲ τραγόπαππα, γιὰ νὰ θάψουν τὸ παιδί
οἱ γονεῖς του δὲν εἶχαν λεπτὰ καὶ σὺ μούθελες καὶ μουσική;

Ἄει στό διάολο, ῥαγογένῃ, κουτόπαπα.

Κέρκυρα

Τηλεγραφικῶς μᾶς ἀνηγγέλθη ὁ θάνατός σου, ὅτι ἐξερ-
χόμενος τοῦ θεάτρου ἔλαβες τρεῖς σφαίρας, αἰτινες διεπέρκα-
σαν τὸν θώρακα καὶ δυὸ μαχαιριαῖς κάτωθεν τοῦ ὑπογα-
στρίου.

Ἡ πόλις ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχε συζήτησιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ
σου, τὴν δὲ ἐπιούσαν ὅταν ἐκυκλοφόρησε τὸ φύλλο σου ὁ κόσ-
μος κρατώντας τὸν Παληάνθρωπο στό χέρι ἦταν μεθυσμένος
καὶ φώναζε, = Ζῆ, ζῆ!

Ζωχιάς.

Τώρα πού δημοσιεύθηκε ὁ νόμος τοῦ ταιγαρχᾶς του, ἀς τὸ
φουμάρομε ὅλο μαζωμένο.

Κερκυραῖοι!

Σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ δὲν ἔχω λόγους πῶς καὶ μὲ τοὺς ὁποίους
νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Βρὲ παληοπρόξενε

Ἐλληνα τῆς Χίου τί μασκαραλίκια εἶναι κεῖνα πού κάνεις ;
Στάσου, κ' ἔχομε καὶ μὲ σένα λογαριασμοὺς ψηλοὺς. Θὰ σέ
φάω καὶ σένα μασκαρᾶ. Σιγὰ, σιγὰ, καὶ ἔχομε καιρὸ. Ἐφα-
γα κἂν καὶ κἂν καὶ σένα θ' ἀφήσω ;

Νὰ μού φτείσῃς τὰ μούτρα σου ἂν δὲν δῆς μιὰ μέρα ἕνα
χαρτί μὲ τὴν ὑπογραφή ἀπόξω.

Πρὸς τὴν μέγρι τοῦδε πρόξερον κτλ.

Χωρὶς κοροῖδεῖαις

ἔχετε καὶ αὔριο φύλλο, γιὰτὶ ἔνεκα τῆς πρωτομαγιάς τὸρριξα
λίγο ὄξω καὶ δὲν σᾶς εὐγανα χθὲς φύλλο. Νὰ λέμε τὴν ἀλή-
θεια καὶ νὰ μὴ ξεροκοκκινίζωμε.

Κύριε Γενικὲ

γραμματυφλὲ τῆς ἀστυνομίας ὁ νόμος λέει ὁ ἀστυνομικὸς,
ὅτι ἐντὸς τῆς πολιτείας, δὲν ἐπιτρέπεται, λέει, νὰ διατα-
ράσσεται ἡ ἡσυχία τῶν πολιτῶν οὔτε μὲ τραγούδια, γι' αὐτὸ
καὶ ὅταν ἀρρωστὰ κάνεναι χρυσογάδαρος βάζουν ξύλα ἀπὸ
ὄξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ νὰ μὴ περνοῦν ἢ ἀμαξῆς καὶ
στρώνουν καὶ τὸν δρόμο μ' ἄχυρα — θὰ μού πῆτε ὅτι στοὺς
χρυσογάδαρους ἄχυρα πρέπει, αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, γιὰτὶ
σὲ μᾶς τὸν χαμάλη Λαῶ, ὅταν φορολογοῦμε ὄχι ἄχυρα ἀλλ'
οὔτε κοπρία δὲν μᾶς βάζουν — ἄς ἦναι. Λοιπὸν, μὲ τί δι-
καίωμα, κύριε, γενικὲ γραμματυφλὲ τῆς ἀστυνομίας, ἀφίνεις
κεῖ στό ξενοδοχεῖο τοῦ Τσοῦγλου νὰ ὑπάρχη ἐργοστάσιο **δε**
ἀτμοῦ καὶ νὰ χαλᾶ τὴν ἡσυχία ὅλης τῆς συνοικίας ;

Δὲν μού λὲς δὲ, ἐπιτρέπει ὁ νόμος νὰ ὑπάρχουν ἐργοστάσια
ἐντὸς τῆς πολιτείας ;

Μιὰ φορὰ ἀπαγόρευαν καὶ τοὺς φουκαράδες τοὺς μαζάβιδες
νὰ φωνάζουν στό δρόμο, γιὰ νὰ μὴ χαλοῦν τὴν ἡσυχία τῶν
πολιτῶν, πῶς λοιπὸν ἀφίνεις, κύρ γενικὲ γραμματυφλὲ νὰ
ὑπάρχουν ἐντὸς τῆς πολιτείας ἐργοστάσια διαταραχτικά ;

Ὁ ἴδιος Βούρος, καθὼς ἔμαθα, θέλει νὰ τὸν βγάῃ ἀπὸ τὸ
σπίτι του αὐτὸν τὸν κύρ ρουκανατζῆ ἐνέργησε λοιπὸν καὶ εἰς
τὸ καθήκόν Σου.

Πῶ πῶ

γυναῖκες, κρυφτῆτε καὶ σᾶς πλάκωσα μὲ τὸ γράψε γράψε.
Μούμπασε ἕνας μιὰ ἰδέα στό κεφάλι νὰ γράψω ἐναντίον σας,
περὶ γενικῶν πραγμάτων, ἐννοεῖται, καὶ ἡ ἰδέα του εἶναι σω-
στή, δὲν σᾶς λέω, ἔχομε καὶ μετὶ οἱ ἄνδρες κάμμια φορὰ εἰ-
δικὸ ἀλλὰ καὶ σεῖς τώρα τὸ παραξυλώσατε.

Περιμένετε καὶ μεθαῦριο τὰ λέμε, νὰ δοῦμε ποιὸς ἔχει πε-
ρισσότερο δίκαιο σεῖς ἢ μετὶ ; Νᾶχομε καὶ τὸ νοῦ μας, πρέ-
κειται περὶ ἠθικολογίας, καὶ νὰ μὴ τὸ πάρτε ἀλλὰ κάππα.